

Drager van SterrenVuur

Saga van DrakenSter

Colofon

ISBN: 978 90 8954 279 3

1e druk 2011

© 2011 Natasja Eijskoot

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Evelien Veenstra

Voor meer informatie: www.natasjaeijskoot.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Drager van SterrenVuur

Saga van DrakenSter

Natasja Eijskoot

Ik draag dit verhaal op aan mijn vader
oude ziel
'Ik kom terug als een vogel'
VRIJ

Geloof in jezelf

Naamlijst mensen

Aidan: Druïde uit het gebied in Groot-Brittannië dat nu Wales heet. Tekenaar met het visioen van de draak. Zoon van priesteres Kendra. Pleegvader van Gwain.

Kendra: Priesteres van Wales, moeder van Aidan.

Beorneach: Hoofd van de Orde en van alle wijzen van Ierland.

Morgan: Wijze kruidenvrouw, voormalig leerling van de Orde.

Torin: Man van de opperkoningin.

Luighseach: Opperkoningin, moeder van Conn en Killian. Vrouw van Torin.

Conn: Opvolger van de heuvel en bestemd voor de troon. Eerstgeborene.

Killian: Tweelingbroer van Conn. Als tweede geboren.

Galeana: Dochter van de hertenclan. Vrouw van Conn.

Galvan: Clanhoofd van Aidans dorp.

Gwain: Uitverkorene. Leerling van Aidan. Vader van Cór vius.

Nilah: Meisje met de droomgave.

Fialynn: Dochter van Conn.

Roarin: Zoon van Conn.

Sabia: Dochter van Killian.

Una: Legendarische vrouw, wordt vaak nog bezongen in liederen. Leefde in de steentijd.

Hazel: Dochter van Una.

Ambar: Heer van het eiland.

Tull: Clanhoofd van de clan die leeft langs de rivier, op een plek die functioneert als handelsplaats. De clan steunt Killian.

Erina: Clanhoofd van een aangevallen dorp in de buurt van opperkoning Conn.

Vevina: Aardige Ierse vrouw.

Ferris, Sionnach: Vossenman in steentijd. Kluizenaar en vervloekt door zijn stam.

Naamlijst bijzondere wezens

Ain Nátar: Afstammeling. Zus van Quin Náthan en dochter van Lunnivai.

Quin Náthan: Afstammeling. Broer van Ain Nátar en zoon van Lunnivai.

Lunnivai: Elfvrouw, komt uit de landen van het noorden: Scandinavië, Noorderlichtland.

Arsa Éadrom: Afstammeling, een van de negen kinderen die kwamen met de Draak. Drager van SterrenVuur.

De Witte Weefster: Zij gaat over het lot en de natuur, en verzorgt en beschermt. Heeft de sluier gemaakt.

Feidelm: Vrouwe van een belangrijke oude heuvel. Lot, gids. Komt oorspronkelijk uit Ierland.

Drualus: Verzorger en gids, sterk verbonden met de natuur. Oorspronkelijk uit Ierland.

Lila: Elfvrouw, opgegroeid in Ierland.

Zee: Verzorgster, verbonden met de natuur, vooral met het water. Helpende hand voor de mens. Alleen en ondergewaardeerd.

Dieners: Helpers van alle elementen.

Diener Crann: Afvallige Diener. Doemwreker en zijn alias is heer Wonalf.

Cór vius: Afstammeling. Kind van de voorspelling. Drager van SterrenVuur.

Finngallas: Elfenprins uit de noordelijke landen: Scandinavië, Noorderlichtland.

Finnamár: Elfenprins uit de noordelijke landen. Jongere broer van Finngallas. Beschermmer van de Draíochtagealach.

Quinlan: Edelhert. Hertengedaante als verhulling, als boetekleed. Gids.

Vallmoon: Elfenheer uit Ierland. Opgeleid in de oude elfenkrijgskunst. Wachter van Finngallas. Beschermmer van het kasteel

Vallwyne: Elfenheer uit Ierland. Opgeleid in de oude elfenkrijgskunst. Wachter van Finngallas. Beschermmer van het kasteel. Broer van Vallmoon.

Asarlai: Betoverd en magiër van Killian. Hij heeft geen geheugen.

Clabárman mannen: Wezens die lijken op een hoop modder, met snel ronddraaiende ogen. Makkelijk te beïnvloeden, stelen wel eens mensenkinderen.

Heer van het Woud: Beschermers van de natuur, dieren, fauna, landbouw.

Brennon: De grote zwarte raaf.

Verder doen vele andere wezens mee, zoals de Wezens van de Zee.

Naamlijst bijzondere voorwerpen

Lotsschaal: Schelpvormig. Verleden, droom, toekomst.

De Airgeadréalta: Zilveren ster aan een hanger, oorspronkelijk van DrakenSter. Transformatiekracht.

De Draíochtagealach: Ring met de maansteen, met het schijnsel van de maan. Komt oorspronkelijk uit Scandinavië. Kennis van de natuur, oproepen van natuurwezens.

Máistir Talamh: Magische staf van de aarde (meester van de aarde). Niet voor mensenhanden bedoeld. Verzorging van de natuur.

RéaltaTine: Zwaard SterrenVuur, oorspronkelijk van Arsa Éadrom. Gesmeed door draak van vuur.

Drakenbloed

Een vergeten legende

Dit is een verhaal uit de oude tijden. Een tijd waarin oude religiën, legendes en sprookjes samen met de mensen bestaan. Een groen eiland waar de mensen respect hebben voor Moeder Aarde en de wezens achter de sluier. Dit is het land waar de Afstammelingen met hun draak opgroeiden. Hier waakt en beschermt de Witte Weefster in samenwerking met de andere krachten van de natuur. Zij verweeft de draden van het lot met elkaar en zorgt voor het land. De mensen houden van dit land waar oude religiën, legendes en sagen door elkaar heen leven.

De Witte Weefster en de andere goede krachten weten van de wrede plannen van een mens, heer Killian. Er is niets zo grillig als de mens, vooral als het hart verteerd wordt door haat en hebzucht. Voor Killian heeft het oude geloof afgedaan en hij heeft zijn respect voor de vrouw en de natuur verloren. Zo wordt hij een makkelijke prooi voor de duistere kracht.

Door de duistere kracht verliest hij zijn eerbied voor het godenrijk en heeft alleen nog maar oog voor macht en hebzucht. Hij zaait haat. De Witte Weefster raakt hem kwijt.

Killian wil door ruzie en verdeeldheid zoveel mogelijk land te pakken krijgen en zo zijn tweelingbroer Conn van de troon stoten. Heer Killian is van plan de oeroude heilige bossen te vernietigen en zo het land te schonen van heilige en magische plaatsen. Hij wordt daarbij geholpen door de Doemer en zijn duistere wezens. Dit is een vreselijk lot voor de mens en de wezens van de natuur.

Zij keken met z'n drieën in haar schaal van lot: 'Ik heb een droom gehad,' zei Nilah. 'Nu ik U hier zie, herinner ik me hem weer.'
De voorspelling werd in het leven geroepen.

Cór vius, een Afstammeling, kwam op de wereld. Een man met het hart in beide werelden. Zijn krachten waren groot. Hij kreeg een missie: het verslaan van de Doemer en zijn aanhang. Het lot van vrouwe Fialynn en het land lag in zijn handen.

Zal de oude liefde overwinnen en zal de hulp van de Witte Weefster in goede aarde vallen? Of is dit mooie groene eiland gedoemd in handen te vallen van een wraakzuchtig mens, die alle respect

voor de goden en de natuur verloren heeft? Zij en alle anderen zijn gaan weven en mens, land, tijd en cultuur zijn met elkaar verbonden.

Proloog van Aidan

Ik groet jullie, mensen die dit lezen. Ik ben een druïde en ik kom niet uit dit land. Mijn land zullen jullie beter kennen met de naam Wales, alleen toen ik daar leefde heette het anders. Mijn naam is Aidan, mijn moeder is een priesteres, een wijze vrouw. Haar naam is Kendra. Ik ben opgegroeid met heel veel vrouwen om mij heen. En de mannen die ik als kind leerde kennen, waren in mijn ogen stokoud. Mijn vader zou een rode prins uit de hooglanden zijn volgens mijn moeder. Ik ken zijn naam niet, volgens mijn moeder weet hij niets van mijn bestaan af, omdat ze hem maar één keer gezien heeft. Ik heb geleerd om een volwassene niet tegen te spreken en mijn lot te accepteren. Zo ben ik toen ik nog heel jong was weggestuurd naar dit groene land. Dit land waar ik nu woon.

Ik was bang voor de zee, ik vond de diepte angstaanjagend. Met een onbetrouwbaar bootje werd ik naar het westen gestuurd. Niet alleen gelukkig, ik hoefde alleen maar in de boot plaats te nemen en de vies uitzierende mannen met zwarte tanden roeiden mij naar mijn nieuwe land. Ik heb echt doodsangsten uitgestaan, ik heb mijn hart uitgekotst, althans zo voelde het. Ik moest steeds maar aan mijn moeder Kendra denken, die mij verzekerd had dat de goden mij gunstig gezind waren en dat ik naar dit groene land gestuurd werd om de leer van de druïden te volgen. De leer die hier al heel oud en zuiver is, dezelfde leer die hier ooit heel lang geleden ontstaan is en die is gaan reizen naar andere landen en toen uiteindelijk weer is teruggekomen naar haar oorsprong. De leer die bestaat uit de taal van de sterren, de zon, de maan. Uit de natuur leren kennen, die een schat aan medicijnen bevat. Met respect de Ouderen te eren en leren van de elfen en hun taal verstaan. Het weer kunnen voorspellen, maar ook hun tekenen begrijpen en visioenen leren zien en herkennen. Eigenlijk te veel om op te noemen.

Ik vind het heel bijzonder dat er in de vroegere tijden echt samengewerkt werd met de elfen en andere natuurwezens, maar nu in deze tijd leven ze achter de sluier.

Iedereen was altijd onder de indruk van mijn tekentalent. Ze vonden het ook wel vreemd en eng en waren bang dat ik de geesten boos zou maken. Ik hoorde mijn moeder en de andere vrouwen altijd over de goden, geesten en elfen praten. Met al dat gepraat hierover, ging mijn fantasie een loopje nemen met mij. Ik had nog

nooit zulke wezens gezien, maar ik besloot om ze als ik mij verveelde met een stuk houtskool te tekenen. Ik tekende ze op de rotsmuren, wij woonden namelijk in rotsen. Eerst dachten ze dat ik bezeten was door een geest, nog nooit had iemand eerder zulke beeltenissen gemaakt. Totdat ik een keer midden in de nacht bezweet wakker werd en ik door een vreemde kracht aangespoord werd om te tekenen. Ik pakte mijn houtskool en ging aan de slag; het was heel erg donker, maar dat maakte niet uit. Ik was in een trance, mijn ziel zag genoeg. Ik ben van vermoeidheid bij de muur in elkaar gezakt en in een diepe slaap gevallen.

Mijn moeder vond mij de volgende ochtend en riep de andere vrouwen. Ze stonden met fakkels in hun handen. Op de muur had ik een gigantisch groot wezen getekend met negen kinderen. Mijn moeder schreeuwde: 'Arsa Éadrom, dragon, Arsa Éadrom!' Ze keek mij aan met verschrikte ogen. Toen wees ze naar de volle maan die nog net te zien was. Daarna kwamen er heel veel vergaderingen en gesprekken. De wijzen stelden zich open voor visioenen en kwamen toen tot de conclusie dat ik naar het groene land in het westen moest gaan. Dat was de wens van de Alleroudsten.

Het wezen dat ik getekend had scheen een draak te zijn, in mijn tijd al een mythisch wezen. Ik scheen een bijzondere jongen te zijn die uiteindelijk een eervolle maar bescheiden taak zou hebben in dit land. Zo gebeurde het dat ik, toen ik zeven winters oud was, bij de Orde kwam en een leermeester kreeg. Ik was dus heelhuids aangekomen in Ierland. Ik heb de aarde gekust en gevloekt dat ik nooit meer in een boot wil, en zeker niet op zee.

Ik ontmoette drie winters later ook vrouwe Morgan; zij was toen zestien winters oud en ik was tien winters oud. Ik was op slag verliefd en had nog nooit zo'n mooie vrouw gezien. Ook al was ze ouder dan ik. Zij leerde ook, maar was een stuk verder dan ik. Ze had gelijk door dat ik verliefd op haar was geworden en ze plaagde mij. Zij gaf mij toen mijn eerste kus. We hebben altijd om elkaar heen gefladderd. Ze behandelde mij eerst als een kind, maar toen ik de achttien winters gepasseerd was, zag ik dat ze mij heel anders ging bekijken. Ze keek ineens naar me met een brandend verlangen in haar ogen. Ik wist van mezelf dat ik best een knap uiterlijk had en ik was geen jongen meer. Zij was nu vierentwintig winters. Het was voor haar de bedoeling om maagd te blijven omdat ze een hoge opleiding kreeg in de Orde. Ik heb het geprobeerd, maar ik kon mij niet inhouden, en zij ook niet. Tijdens de viering van ons vuurfeest

ging het mis. We konden onze ogen niet van elkaar afhouden. Onze blikken verbrandden elkaar en mijn huid stond in de brand. Van binnen leek ik te ontploffen en mijn spieren konden zich niet meer ontspannen. Het vuur maakte het alleen maar erger. Ik maakte toen die avond een fout met grote gevolgen.

Ik verloor mijn zelfbeheersing en wees haar met mijn ogen waar ik heen ging. Ik keek haar zo lang aan, dat ik zeker wist dat ze achter me aan zou komen. Ik liep achter de hutten langs naar de rivier. Ik kleedde mij uit en ik wachtte. Ik was te ver heen om aan haar eed te denken. Ik kon niet meer helder denken, ik was al verliefd op haar toen ik tien was. Ze was mijn obsessie, ze maakte mij gek van verlangen. Het water voelde heerlijk koel aan en de zachtheid ervan leek mijn huid te strelen. Mijn opwinding werd alleen nog maar erger. Hoopte ik nu wel dat ze zou komen of toch maar niet? Net toen ik het water uit wilde gaan, hoorde ik haar. Ze stond daar met rode wangen en keek even gespannen achter haar. Toen gooide ze haar kleed af. Naakt stond ze daar in het maanlicht, met het grote vuur achter haar. Haar roomwitte huid leek licht te geven, ze was prachtig. Ik stapte het water uit en liep naar haar toe. Zwijgend stonden we tegenover elkaar. Ik kon niets doen, het leek wel of ik aan de aarde vastgeplakt stond. Morgan drukte zich zacht tegen mijn lichaam aan. Mijn huid was koud van het water en ik voelde haar warme zachte borsten tegen me aan. We zeiden geen woord tegen elkaar en gingen liggen in het hoge gras. We kusten elkaar alsof ons leven ervan afhing. Zij wilde dit net zo graag als ik. Wij brandden ons die avond aan ons eigen vuur.

Ik kuste haar, wilde haar strelen, beminnen. Het was voor ons al-lebei de eerste keer. Ze trok mij op haar en opende haar benen. Ik volgde mijn instinct. Ze gaf een kreet van pijn, ik stopte. Voorzichtig ontspanden haar spieren zich, we waren eindelijk één geworden. Ik voelde me zo gelukkig dat dit kon bestaan, zo'n gevoel van verbondenheid met het meisje waar je van houdt. Ik zeg meisje maar in deze tijd was ze allang een vrouw. Ze had de hele tijd niets gezegd en toen keek ze me aan. 'Ik hou van je, lieve Aidan. Je hebt geen idee hoeveel ik van je hou.' Een traan rolde over haar wang.

Ik glimlachte en net toen ik haar wilde kussen, werd ik brutoot beetgepakt. Ik werd van Morgan afgetrokken. En mijn waardige leermeester stond ineens naast ons. Hij begon te gillen en te schreeuwen. Morgan begon te huilen en kleedde zich snel aan. Ik kan niet vertellen wat ik op dat moment voelde, mijn hart en hoofd waren kort daarvoor in extase geweest. Dit vuur tussen ons was

een heel mooi vuur, wat kon daar nu slecht aan zijn? We moesten in het midden van de kring zitten. De hele nacht hebben ze over ons gesproken met boze en wanhopige gezichten. Ze deden net alsof we de toorn van de goden op onze nek hadden gehaald. Ik moet zeggen dat ik daar toch altijd mijn twijfels over heb gehad. Wie zegt dat als je de leer volgt, je dan per se maagd moet blijven? Zulke boodschappen heb ik nog nooit ontvangen. Nee, ik denk dat de goden wel belangrijker dingen te doen hebben dan van elk levend mens in de gaten te houden wat hij of zij doet. Dat zijn regels die uiteindelijk de mensen zelf hebben verzonnen, omdat zij denken dat de goden dat nou eenmaal van ons verwachten of goed vinden. Maar genoeg daarover, de Orde vond dat vrouwe Morgan niet meer de hoogste opleiding kon volgen. Zij zou er genoeg mee moeten nemen om een medicijnvrouw te worden. Ik daarentegen kon wel gewoon doorgaan met mijn lessen. Dat had alles te maken met mijn tekengave en zij konden niet om mijn tekening van de draak heen. En ze hadden nog iets voor mij bedacht, iets wat een oudere druïde bij een visioen had ontvangen. Ik scheen een pleegvader te moeten worden en mijn pleegzoon zelf te moeten opleiden. Ik heb dagen geprotesteerd, ik wilde dat Morgan ook door kon gaan met haar opleiding.

Ze was het zelf die mij vroeg om het niet te doen, ik vond het oneerlijk dat ze haar zo behandelden. Maar uiteindelijk schikte ze zich in haar nieuwe rol en leek er tevreden mee. Wat kon ik toen anders doen dan me ook in mijn lot te schikken? Ze woonde vlak bij mij in de buurt en we zagen elkaar vaak. Maar we waren bijna nooit meer alleen. Ondanks alles hebben we maar één keer de passie gedeeld en al mijn aandacht werd opgeëist door mijn nieuwe les: het hanteren van het zwaard. Ik bleek een natuurtalent te zijn, mijn meester was heel erg onder de indruk. Ik scheen de beste te zijn die ooit opgeleid was. Ik versloeg na, ik weet niet meer hoeveel winters, mijn meester. Toen waren mijn lessen meteen voorbij. Meer winters gingen er voorbij en toen ik drieëndertig was geworden kreeg ik mijn eikenhouten staf. Ik kreeg een nieuw huis en ik werd voorgesteld in het dorp waar ik zou gaan wonen. Ik werd toen ook meteen pleegvader. Alles gebeurde ineens allemaal tegelijk. Ik had de verantwoordelijkheid gekregen voor Gwain, een jongen waar ik meteen al een zwak voor had. Ik voelde de verplichting van de Orde en de verplichting naar de jongen toe alsof ook zijn leven uitgestippeld zou worden. Dat was nu net waar ik niet zo achterstond; ik was nu zelf volleerd, maar rebels genoeg om er een eigen

wil op na te houden. En mijn eigen ideeën hadden uiteindelijk de bestemming van Morgan geschaad en die van mij niet.

Nou, mijn eigen verhaal is eigenlijk niet zo belangrijk. Ik ben nu oud en ik vond het belangrijk dat het verhaal dat nu volgt opgetekend zou worden. Ik kom hier niet vandaan maar wat hou ik van dit land, alsof ik hier geboren ben. Ik hou van dit land met al zijn eigenaardigheden. Ik hou van de mensen en van al de wezens die hier horen. Eigenlijk toen ik hier voor het eerst voet aan wal zette, voelde het alsof ik thuis was gekomen. Ja, ik voelde me thuis! Dit was het land van mijn dromen, mijn toekomst. Ik schrijf over mijn dierbare vrienden en de wezens van dit land. Een belangrijk verhaal dat niet vergeten mag worden. Het verhaal van hen die leven in mijn hart.

Gwain en Aïn NAtar

Het was een warme middag en Gwain had de opdracht gekregen om nog wat kruiden te verzamelen. Hij liep vol vertrouwen zijn geliefde bos in. Hij voelde zich nergens zo thuis als tussen de bomen en snoof de geuren van de aarde in zich op. Hij herinnerde zich zeven winters geleden nog als de dag van gisteren. Het was de maand dat hij dertien was geworden. Er kwam vaak bezoek en deze heer was een belangrijk spiritueel man die met zijn ouders kwam praten. Een man die hem angst inboezemde, niet vanwege een duistere inslag maar meer omdat hij zo spiritueel was dat hij helemaal niet meer op een normaal mens leek, beter gezegd een mens zoals hij die kende. Hij had ook een vreemde naam. Gwain vond zijn gezicht heel indrukwekkend; er stonden zoveel tekens van spiralen, sterren en symbolen op dat zijn eigen huid bijna niet meer te zien was.

Hij werd steeds naar buiten gestuurd, maar hij wist dat de druïde over hem kwam praten. Hij had het namelijk al eerder in de bossen horen fluisteren. 'Gwain, jij gaat de leer van de druïde volgen, volg de stem van je hart.'

De bomen spraken tegen hem en hij hoorde het gefluister in het geritsel van de bladeren. Toen hij dat tegen zijn moeder zei, vertelde zij hem over de andere wezens. De wezens die geen mensen zijn. Zij vertelde over de legende van de Witte Weefster. De Witte Weefster die overal in andere landen zusters had die ongeveer hetzelfde deden als zij in dit land. Hij vond het een prachtig verhaal, zijn moeder kon altijd al prachtige verhalen vertellen. Ze legden samen bij elke volle maan een geschenk onder de boom. Voor het goede volk, zei ze dan. Het was iets van moeder en zoon samen, iets speciaals wat ze samen deden, zijn vader liet hen maar. Al vond hij soms wel dat zijn vrouw er zoals hij altijd zei 'een halfje van maakte'. Daar bedoelde hij mee dat hij geen hele man in zijn zoon zag. Hij legde de schuld bij de kinderen die niet meer gekomen waren en bij het feit dat zijn vrouw geen dochter had gehad. Eigenlijk voelde de vader van Gwain de zwakheid bij zichzelf. Na de geboorte van Gwain had hij bij een spel dat gespeeld werd met een kromme stok en een bal een ongeluk gehad. De speelstok van iemand van de tegenpartij van een andere clan had hem geraakt in zijn balzak. Hij was vreselijk gewond geweest, zijn vrouw had

hem liefdevol verzorgd en hem duidelijk gemaakt dat ze blij was dat hij de stok niet tegen zijn hoofd had gekregen. Er vielen nog wel eens doden bij dit gevaarlijk potje hanengedrag. Ze snoof haar neus altijd als er van die spelen werden georganiseerd. 'Geen strijd tussen de clans, dan verzinnen ze wel weer wat anders om elkaar te verwonden. Mannen!' Gwain herinnerde zich die harde maar ook wijze woorden van zijn moeder als hij aan zijn vader dacht.

Gwain nam afscheid van zijn ouders toen hij dertien winters oud werd.

Hij werd meegenomen naar de Orde van de druïden voor een opleiding. Gwain wist dat hij heel veel winters in de leer moest en nu had hij er zeven winters opzitten. Zijn specialiteit was de kruidenleer. Het was altijd zijn droom geweest om een wijze te worden en hij wilde net zo worden als zijn pleegvader Aidan. Bij de rituelen van de seizoensfeesten droegen zij witte kleding: een wit gewaad van wol en een lange witte mantel. Normaal bij hun dagelijks werk droegen zij de kleuren van de natuur: bruin en groen. De kunst om het zwaard te hanteren bezaten zij ook, misschien wel als de beste. De haren droegen ze lang, met zoveel mogelijk vlechten. Gwain zijn haar was kastanjerood met vurige strengen rood erdoorheen. De meisjes met wie hij opgegroeid was, vonden zijn haar maar vreemd. Ze wilden er altijd aan trekken en voelen. Daarna liepen ze giechelend weg. Hij werd daar heel erg onzeker van. Gwain vond het dus niet erg om zijn leven in de dienst van de goden en de natuur te stellen.

Gwain dacht met een grote liefde terug aan zijn moeder. Zij was zijn basis geweest en hij miste haar nog altijd. Maar hij hield ook heel erg van zijn meester, die zijn pleegvader was geworden na de dood van zijn ouders. Hij had zijn vader en moeder verloren toen ze naar hem toekwamen om de dag van zijn geboorte te vieren. Ze waren vermoord door vreemde handelaren uit een ander land. Hij was een tijd ontroostbaar en vervloekte alles en iedereen om hem heen. Meester Aidan had heel veel begrip en liet hem zijn woede en verdriet uiten. Gwain had na verloop van tijd soms wel eens de behoefte om hem vader te noemen, maar hij durfde niet. Ondanks zijn vele en harde lessen en hun altijd samenzijn, was er een hele sterke band. Hij had hem nog steeds niet verslagen met het zwaard, dat scheen onmogelijk te zijn. Gwain genoot ook van het gezelschap van vrouw Morgan, die hem vol liefde haar bevindingen en experimenten met de planten toevertrouwde. Gwain vond het altijd